

Розділ 14

В актовій залі надто сперте повітря

Під час шкільних зборів в актовій залі пан Зігманн говорив про такі питання.

По-перше, загальна чистота в будинку школи, у туалетах та на подвір'ї. Дехто зі школярів скаржився на сморід.

По-друге, спортивні змагання, що мають відбутися незабаром, під час яких треба захистити честь школи.

Він дуже довго та дуже багато говорив про честь школи. Присутні почали позіхати. Школярі та вчителі щосили намагалися тримати очі розплющеними, аж ураз усі присутні відчули неприємний запах.

Генрієтта, яка сиділа, заховавшись у панцир, у кишені штанів Бенні, відчувала цей запах сильніше від усіх: сморід був страшенний.

Деякі дівчатка, серед яких була й Гелена, піднесли до носів хустинки.

На щастя, промова скоро закінчилась і всім дозволили повернутися до своїх кімнат. Міс Корнфілд одразу порозчиняла вікна.

— Фу, це ж було просто нестерпно! — і вчителька замахала руками, підганяючи до себе свіже повітря.

Бенні випустив Генрієтту. Коли гостей у класі не було, їй можна було бігати по класу. Інші учні давно вже звикли до черепахи. Шокі за найменшої можливості намагався погратися з нею, Анна-Лена навіть намагалась умовити Бенні хоч раз дати їй тваринку на тимчасове користування. Сілас та Йо навіть облишили свої дурні байки та перестали звертати на неї увагу. І лише Гелена одного разу дуже образилась, коли Генрієтта залишила кілька маленьких коричневих смердючих кульок просто поряд із її портфеликом із принцесою. Сьогодні захищали доповідь Макс і Гелена.

— Ми вирушимо в часову подорож до Стародавнього Єгипту, — почав Професор. — У часи фараона Рамзеса.

Діти підготували дуже цікаву доповідь, під час якої Макс і Гелена по черзі розповідали про потаємні ходи під пірамідами, отруєну фарбу

на стінах, відомих дослідників і коштовні золоті маски.

Міс Корнфілд поставила кожному по одиниці¹.

— Непогано попрацювали, — похвалила вона.

Іда розсердилась: Макс працював дуже добре! Бенні озирнувся назад, подивився на Іду. Він думав про їхню доповідь, яку вони повинні були підготувати разом. Хлопчик узяв себе в руки та написав Іді записку.

Доповідь! Давай зустрінемося у бібліотеці сьогодні після обіду. Генрієтта також прийде.

Бенні помахав рукою та покликав до себе Генрієтту, поклав їй записку до рота та ніжно підштовхнув.

— Це Іді, зрозуміла? — і Генрієтта слухняно пішла до дівчинки.

Узявши записку, Іда насупила брови, а тоді взяла обгризений олівець і написала відповідь:

Ок. О 15-й годині. Я візьму Раббату.

Коли Іда та Раббат у той день після обіду вирушили до школи Вінтерштайн, ніхто не звертав

¹ Одиниця — найкраща оцінка в німецьких школах. — Прим. перекладача.

на них уваги. Як і казав містер Моррісон, більшість людей Раббата просто не бачила. Той, хто не намагався придивитись пильніше, уважав лиса просто дуже симпатичною домашньою тваринкою.

Ось і тепер маленька дитина дивилась їм услід великими очима.

— Дивись, матусю, — сказала вона та потягла мати за руку. — Я теж хочу такого милого песика!

На липовій алеї Іда зустріла Йо та Сібель.

Вони йшли їй назустріч та схвильовано перемовлялися. Іді чомусь було неприємно бачити їх удвох. Раббат поводився тихо.

— То що, ви працюєте над доповіддю? — запитала вона, коли їй довелося пройти зовсім поруч із ними.

— Уже впорались, — відповіла Сібель, беручи Йо під руку.

Іда глитнула.

Коли Іда разом із Раббатом увійшли у шкільну будівлю, Бенні вже був там.

Дівчинка відчинила двері бібліотеки, і їй дуже сильно захотілося грюкнути ними й зачинити знову.

— Це *ти* смердиш?

— Ні, — пробурмотів Бенні. — Чого це ти так вирішила?

— Тому що тут якось...— Іда приніюхалась, —
...дуже дивно тхне!

— Може, це твій лис? — вирішив підколоти
Бенні, якому вже якось набридло, що Іда його
залякує.

Генріетта, яка проходила поміж горщи-
ками з кольрабі, що стояли на підвіконні, захи-
хотіла.

Раббат штовхнув Іду мордочкою. Іда опану-
вала себе.

— Та годі, — сказала вона Бенні та при-
мирливим тоном додала: — Як справи з чере-
пахою?

— Добре, — обережно відповів Бенні. — Мені
дуже подобається, що вона весь час зі мною.
Я вже не хочу бути без неї.

Іда кивнула.

— Я відчуваю те саме. Раббат дійсно...— вона
з любов'ю подивилася на лиса. — Він...— дівчин-
ка не знала, як висловити свої почуття. — Він
просто най-найкращий!

— А ти його розумієш? — поцікавився Бенні.

— Та звичайно ж! — відповіла Іда. — Усе
саме так, як і казав містер Моррісон, — тут ді-
вчинці спала на думку ідея. — Нумо влаштуємо
перевірку?

— Перевірку? — недовірливо поцікавився
Бенні. — І як це має виглядати?

— Твоя черепаха щось скаже, а я перевірю,
чи я її почую.

Бенні подивився на Генрієтту. Черепаха кивнула.

— Добре, — відповів Бенні та подав знак Генрієтті.

Іда дивилася на черепаху та чекала.

Задоволена Генрієтта витягнула голову вперед та прокричала:

— А в Іди на футболці шмарклі!

Іда бачила лише те, що рот маленької черепахи відкривається та закривається.

— Що вона сказала? — нетерпляче поцікавилася вона.

— Ну-у, — протягнув Бенні, — вона сказала, що її звати Генрієтта та вона родом з Карибських островів.

— Еге, — Іда недовіжливо підняла брови.

— А тепер у зворотній бік, — сказав Бенні та зосередився.

Раббат відкрив рота.

— Бенні не такий дурний, як ти вважаєш, — промовив лис.

— Що він сказав? — напружився хлопчик.

Іда незадоволено здула прядку волосся з обличчя.

— Він сказав: мене звати Раббат і я родом з Норвегії.

— Та що ти кажеш, — тепер настала черга Бенні не вірити.

Після тесту Іда й Бенні не знали вже, про що говорити. Надто багато всього невикazanого

висіло в повітрі. Бенні все ще сердився, що Іда не прийшла до нього на день народження. Іда не забула історію про сережку.

Іда кахикнула.

— Нумо поговоримо про реферат. Я вже придумала нам тему: атомна енергія, її переваги та недоліки.

Бенні розгубився.

— Ем, а я хотів писати про піратів.

Іда зазирнула до книжки, яку приніс Бенні.

— Пірати, — захихотіла вона. — Що за дитячий садок?

— Але ж там написано дещо про Штьортебекера, — почав виправдовуватися Бенні. — І все про капітана Чорну Бороду, жах Карибського басейну.

— Проїхали вже! — Іда закрила книгу. — У мене досить матеріалу для нас обох, — вона вручила Бенні десять аркушів паперу, роздрукованих дрібним шрифтом. — Ти робиш початок, а я — кінець. Якось буде.

— Лишенько, яка ж вона задавака! — пробурмотіла Генрієтта з-під свого панцира. — Ми це так не залишимо, Бенні!

За два дні Іда та Бенні знову зустрілися у шкільній бібліотеці. Цього разу в Бенні був готовий текст про піратів. Йому допомагала Генрієтта.

Коли Бенні увійшов до бібліотеки, Іда сиділа в позі кравця на підлозі та гортала книжку із **метикуватими** завданнями з математики. Вікна були розчинені. Бенні обережно вийняв із рюкзака Генріетту та посадив її на підлогу. Тварина схвально кивнула Бенні.

— Покажи їм! — прошепотіла вона.

І Бенні витяг свій текст, встав перед Ідою та почав читати вголос. Він **затинався**, й час від часу йому доводилося починати знову, однак загалом власна доповідь йому сподобалась.

Він розповідав про кораблі, щоденники відомих моряків та про затонулі скарби. Описував зброю, **вбрання** піратів і прапори. Хлопчик закінчив та подивився на Іду, чекаючи на вирок.

Деякий час вона просто мовчала, а потім, не дивлячись на Бенні, промовила:

— За це поставлять не більше трійки, — і дівчинка погладила Раббата по голові.

Бенні розлютився.

— Ну, скажи вже цій міс Задаваці все, що ти про неї думаєш! — прошепотіла Генріетта. — Давай, хоч раз!

Бенні набрав у легені повітря й почав:

— Чому це ти вважаєш, що якась там особлива та найкраща? І чому ти не прийшла до мене на день народження?

Іда злякалась. Про день народження вона й не згадувала! Геть забула! А тоді **заходилася** рахувати.

- Добери до виділених слів схожі за змістом.

метикуватий

вбрання

затинатися

заходитися

— Це ж було три тижні тому! — обурилась вона та підскочила. — І ти тільки зараз про це говориш. Боягуз! Мені просто не віриться!

Щоки Іди почервоніли від прикrostі.

— А тепер *ти* мені поясни! Навіщо ти поцупив мою сережку? Що то була за дурна витівка?

Генріетта висунула голівку з-під панцира.

— Та це ж був не Бенні! — роздратувавшись, крикнула вона, але Іда, звісно, її не почула.

— Це був не я, — пробурмотів Бенні.

— А чому тоді сережка опинилася серед твоїх спортивних речей? — очі Іди блищали від люті.

— Та звідки ж я знаю! — Бенні почав затишатися від хвилювання. — Може, хтось мені це підкинув!

— Ха-ха, — відповіла Іда. — Нічого дурнішого я давно вже не чула. Раббате, ми йдемо звідси.

— Та почекай же... — спробував заспокоїти її Раббат. Але дівчинка вже була біля дверей.

— А як же доповідь? — гукнув їй навздогін Бенні.

— Мені байдуже! — відповіла вона. — До речі, від тебе тхне!

Відчуваючи, що голови в них ідуть обертом, Генріетта та Бенні залишились у бібліотеці наодинці.

— Так і є, тут тхне, — підтвердила Генріетта.